

Det, som jeg godt har villet med at nævne disse her ting, er, at jeg vil advare imod nogle alt for overfladiske konklusioner alene på baggrund af de tal, der nu engang foreligger.

I øvrigt vil jeg godt gentage, hvad jeg sagde i min første tale, nemlig at i Danmark er det kun to procent, der ønsker at være anonyme, når de bliver undersøgt og får konstateret, at de er smittet. Det viser vel også noget om, at der generelt er en stor optagethed af at være med til som direkte agerende at få opsporet smitekilder og dermed være med til en bremsende indsats.

Og én ting mere om den svenske ordning: Spørgsmålet er vel, hvor stor forskellen egentlig er på det, vi gør i Danmark, og det, man gør i Sverige, for den svenske ordning er jo indrettet sådan, at en person, som ikke kan eller ikke ønsker at give oplysning om muligt smittede partnere, ikke kan retsforfølges; så i praksis er der måske ikke så stor forskel endda.

Så blev der stillet et spørgsmål af Venstres ordfører, hr. Kim Mouritsen – eller måske var det snarere en konstatering, hvad ved jeg – om, hvorvidt man skulle give et tilbud om test til grupper med særlig risikoadfærd, og der blev særlig peget på asylansøgere.

Det er vel egentlig et spørgsmål, om ikke den ordning, der eksisterer i dag, meget langt imødekommer det, der efterlyses. Der gives jo allerede i dag en grundig oplysning til alle asylansøgere på deres eget sprog om, hvordan sundhedsforholdene er i Danmark, herunder også om hiv og aids. Vi venter i øjeblikket – som jeg vist nok også sagde i første omgang – på nogle tilbagemeldinger fra Sundhedsstyrelsen på dette felt. Men allerede i dag bliver der givet en god oplysning, og det er naturligvis også sådan, at udlændinge, der kommer til Danmark, har præcis den samme adgang til at få en test som danskere.

Jeg vil godt slutte debatten her i dag med at takke for nogle meget spændende indlæg. Jeg synes, det er positivt at opleve den opslutning om de principper, som vi efter megen omtanke og også mange samtaler på kryds og tværs for ti år siden lagde til grund for den danske aids-politik.

Jeg synes, det er et godt eksempel på, at der er politiske temaer, der i virkeligheden hæver sig over det, vi kan kalde de almindelige partipolitiske trakasserier, og når vi beslutter os til, at det bør gøres, er de politiske partier i Folketinget i fællesskab flot i stand til at tilrettelægge noget, som er fremsynet, som ikke er underkastet skif-

tende politiske kastevinde, og som dermed også har et godt, solidt grundlag.

Jeg er glad for at kunne konstatere, at fremsynetheden også kommer til at række ud over i dag, sådan at vi fortsætter på baggrund af de principper, som et meget bredt flertal i Folketinget i fællesskab tænkte og diskuterede sig frem til inden den debat, vi havde for ti år siden.

De principper står vi fortsat vagt om. Det tror jeg vi er godt tjent med i samfundet som sådant, først og fremmest alle dem, der har risiko for på et eller andet tidspunkt at blive smittet, men også alle dem, der er smittet, og som har behov for både en fortsat indsats og en fortsat skærpet opmærksomhed om netop denne sygdom.

Om den vil jeg godt gentage, hvad jeg sagde i mit første indlæg: Vi skal passe på, at vi ikke slapper opmærksomheden, for det er fortsat en uhelbredelig sygdom, og vi skal gøre alt, hvad vi kan for at arbejde videre med en bedre helbredelse, men også med oplysning, både bred oplysning og målrettet oplysning i forhold til den særlige risikoadfærd, som vi ved kan føre til en frygtelig skæbne.

Pia Kjærsgaard (DF):

Lad mig starte med at sige til sundhedsministeren, at selv om – og det brugte ministeren meget lang tid på i sin svartale – der er et stort flertal herinde, der mener noget, så er det jo ikke altid, at det er det rigtige; det har jo vist sig i andre sager. Og jeg vil fastholde, at det ikke er det rigtige i denne her sag, selv om, som ministeren siger, og det er rigtigt, at det samme flertal står last og brast, som de hele tiden har gjort.

Jeg synes, at det, der har været fremme i debatten, med, at der er stor ansvarlighed fra nogles side, er helt korrekt, men det er jo faktisk slet ikke dem, vi diskuterer i denne her debat. Det, den drejer sig om, er den uansvarlighed, der er fra andres side.

Så har der været nogle beroligende ord om nogle tal, som vi i sagens natur ikke ved ret meget om, for på det her punkt kan man jo ikke direkte sammenligne med andre lande, som har andre regler. Vi kan jo ikke konkret vide, om de tal, som er gengivet i den offentlige debat og i statistikker, er de korrekte tal. Vi har jo den ordning i Danmark, at det stadig væk er frivilligt, om man vil registreres, og at der er mulighed for anonymitet, og dermed kan man selvfølgelig heller ikke vide, om de tal, som vi har for Danmark, er korrekte.